Ressò

novembre 26

L'oïda, Què sentim? Què escoltem?
Sentir i escoltar internament.

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

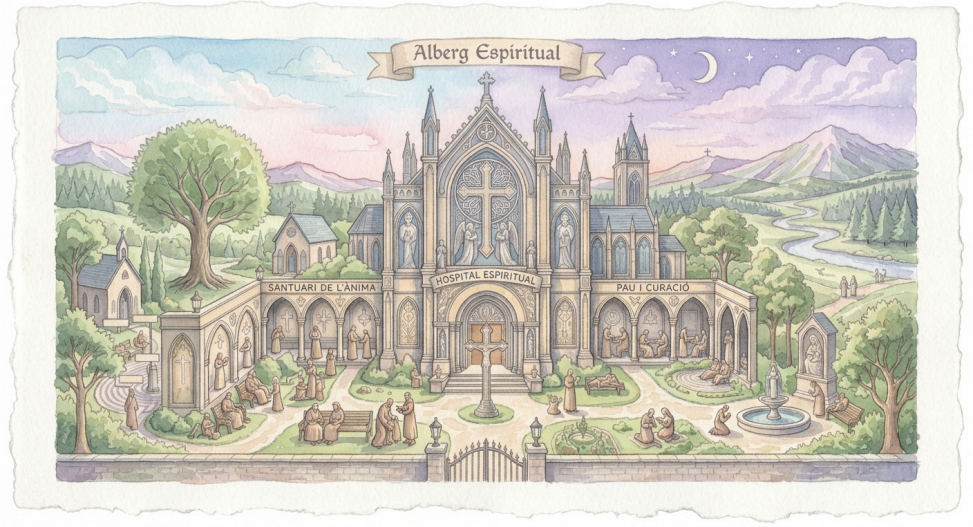
Editorial

Nou curs, noves esperances

Encetem un nou curs a Vida Creixent. Després del descans estival, tot i la calor, tornem amb ganes. Ens tornem a veure, compartim, ens fem, vivim, sobretot la fe. Com diu Sant Pau: “és la fe la que ens justifica, no el compliment d’unes normes i costums” El cristià ha de tenir sempre motiu d’esperança i alegria des de la fe, i més, en els temps que corren... Tant de desencís, de soledat, però també hi ha els qui tornen...

El temari d’enguany té un títol curiós, si més no suggerent. “Si no fos per...” i ho rebla posant: “Una persona gran a la clínica espiritual” Ens ho va explicar el proppassat dissabte 17 d’octubre a Sant Ignasi. Tots necessitem ser curats per donar fruit. Prenem-ne nota!

Xavier Morató
Consiliari de Vida Creixent

Espai de reflexió i pregària

Salm 69. Salva'm, Déu meu; l'aigua m'arriba al coll (2a. Part)

El salm és una súplica. La persona que prega se sent com un nàufrag arrossegat per les aigües impetuoses. L'odi i la maldat dels homes l'aclaparen; la família i la comunitat li fan el buit, però ell invoca Déu amb tota la força perquè el vingui a auxiliar. Davant de tant de sofriment demana la maledicció i el càstig dels enemics. Finalment entona una lloança a Déu, esperança i salvació de tots els qui el cerquen.

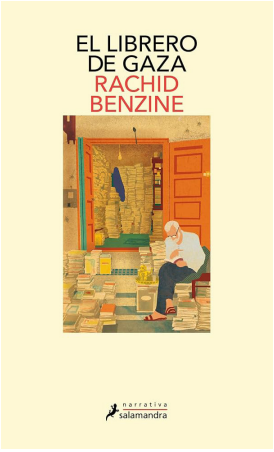
Vine al meu costat, defensa'm,
allibera'm dels enemics.
Tu saps com m'escarneixen,
veus la vergonya i els oprobis que
passo;
tens al davant tots els meus adversaris.
Els escarnis m'han trencat el cor;
per això estic malalt.
He esperat en va qui em compadís,
no trobo ningú que em consoli.
Em tiren fel al menjar;
quan tinc set, em fan beure vinagre.
Que la taula se'ls torni un parany,
que es torni una trampa per als seus
convidats!
Que se'ls entelin els ulls i no hi vegin,
que els flaquegin les forces a cada
moment!
Aboca el càstig damunt d'ells,
que els atrapi la teva indignació,
que els sigui devastat el campament
i no quedi ni una ànima a les seves
tendes,
ja que persegueixen el qui tu has ferit
i troben motius al dolor del qui tu
traspasses.
Tingues en compte totes les seves
culpes,
que no se'n vegin mai absolts;
esborra'ls del llibre dels vivents,
no els inscriguis en el registre dels
justos!
Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent;
que el teu ajut em defensi!
Els meus càntics lloaran el nom de
Déu,
reconeixeran la grandesa del Senyor;
li plauran més que una ofrena,
més que un toro i un vedell ja fet.
Se n'alegraran els humils quan ho
vegin;
els qui cerquen Déu es diran:
«Que tingueu llarga vida!»
El Senyor escolta els pobres,
mai no abandona els captius.
Que el lloïn el cel i la terra,
els mars i tot el que s'hi mou.
Déu salvarà Sió,
reconstruirà les viles de Judà;
hi habitaran els servents del Senyor,
ells i els seus fills les posseiran,
hi viuran els qui estimen el seu nom.

El librero de Gaza, de Rachid Benzine

***El librero de Gaza,* de Rachid Benzine.** Narrativa Salamandra. Barcelona 2025.

Este es el último libro que me han regalado. Me ha acompañado este verano y me ayudó su lectura y me sigue ayudando su recuerdo. Lo recuerdo ahora para vosotros.

Tregua en Gaza. Un fotógrafo francés sale temprano de su hotel. Se encamina a la ciudad buscando fotos para su periódico. Camina, observa..., en una esquina se detiene. Frente a él una pequeña librería con la puerta abierta. En la acera una manta con libros expuestos. Sentado junto a ellos un viejo lee un libro. Lo mira, duda, se prepara para sacar la fotografía..., entonces el librero alza la vista y le dice:

Una fotografía no es cualquier cosa, ¿no le parece? Yo no lo conozco. Usted a mí tampoco. Tal vez sería más amable que antes dedicáramos un poco de tiempo a conocernos.

De este encuentro va naciendo la historia de Nabil Al Djabir. Su familia vivía en un pueblo cercano a Haifa, Bilad al-Shayj. Una noche una milicia armada irrumpió en el pueblo, mató a unos sesenta vecinos, incendió las casas... Y empezó el éxodo. Los abuelos, sus padres (ella embarazada), su hermano Musa llegaron penosamente a Nazaret. De allí al campo de refugiados de Aqabat Djabr en el valle del Jordán, cerca de Jericó. Allí, en 1948, nació Nabil. No conoció otra tierra que la de los campos.

Otro campo Djabaliya. Luego El Cairo, donde gracias a una beca, pudo estudiar letras en la universidad. Quería ser profesor. Y Gaza.

El fotógrafo escucha todo su relato durante días, mientras le acompaña en su tienda, caminando, tomando café, conociendo a sus amigos...., y al final, la fotografía.

Hace sesenta y seis años que vivimos esta lucha. En realidad no hemos conocido otra cosa. Seguimos ahí. Como fantasmas, un poco más invisibles cada día para los demás. Y para nosotros mismos. Como lo hemos sido siempre para los ojos del mundo.

Se interrumpe. Te toca la mano y, con suavidad te dice:

- Adelante, sáquele esa foto al viejo Nabil Al Djabir. Perdido entre sus

libros, como lo está en este mundo absurdo, rabioso, inhumano.

El fotógrafo mantuvo correspondencia, durante años, con Nabil y sus amigos. Después de 2023, nada. Cuando consiguió volver, nada de lo que había conocido estaba en pie. Ni nadie.

El libro ocupa unas 125 páginas en la edición al castellano, en la catalana 128. Pero toda la vida que parece tan resumida se agranda al leerla despacio, siguiendo el paso de la tristeza, de las ganas de vivir, de la ternura cuando habla de su mujer, de su rabia ante la muerte del hijo, de la esperanza y, sí, de la paz serena de este librero convencido de que los libros, la lectura, es lo que ayuda a las gentes. Y a eso dedicó todo lo que pudo de su vida. Os copio, para acabar, la última página:

"El 1 de marzo de 2025, una imagen de Gaza dio la vuelta al mundo. Por una vez, un momento de paz recuperada. Una imagen que cuenta el después. Una mesa de varios centenares de metros está puesta en mitad de la calle. A uno y otro lado, edificios destruidos y montañas de cascotes; en el centro, un mantel rojo se extiende hasta donde alcanza la vista y, a ambos lados de la mesa, la gente, humanos devueltos a su condición de humanos, comparten la comida del Ramadán. Nabil ha desaparecido, Háfez también, pero, no muy lejos de ese banquete de la vida, oyes sus risas y los crujidos de las hojas de sus libros."

Tras esta lectura, los gazatíes ya no serán fantasmas para mí. Nunca más. Os deseo que os suceda lo mismo.

María Jesús Ramos.

Aturar-se Cicle A. La fi del món.

Sí, sí... a la tercera o la quarta... no sé quina és, però ara va de debò! Serà l'any 2030? Home, no t'ho puc precisar gaire... però, amb marge de dos o tres mil anys, sí! El món s'acaba! Com? I ho dius tan seriosament? I tant! No fa falta ser «mèdium» ni futuròleg.
Les aigües i l'atmosfera estan contaminades. Les espècies dels animals i plantes -menys els coloms i gossos, que ho empastifen tot- desapareixen per obra i gràcia de la creació...
Doncs, de què viurem? D'hortalisses, d'arbres fruiters, i de cereals de plàstic? I els pobles i ciutats, dins unes gegantines cambres d'aire condicionat? Tot podria ser!
Però aquest món s'acaba o serà transmutat. No fem càbales amb la ignorància de part d'alguns falsos profetes, i estiguem atents a la verdadera ciència i l'autèntica lectura del llenguatge bíblic pel que fa a les expressions simbòliques i didàctiques o instructives.
Entre la primera vinguda de Jesús (Nadal) i la segona (Paraula=presència), hi ha el temps de l'espera perquè no tenim calendari; a tot estirar, tenim brúixola, Crist, que ens assenyala la direcció del camí. Ell amb la seva paraula -la llum encesa- i no el «telenotícies», ens permetrà entendre els misteris de la història diària.
De vegades, ens trucaven a la porta. Serà alguna factura, una invitació a una festa, algun desencís... Seguiu les «informacions», però per damunt de tot. VETLLEU. El nuvi pot tardar. No dormiu, no badeu!
Espereu mentre treballeu. Treballeu mentre espereu. Aquesta actitud és l'oli perquè no s'apagui la llàntia. I mentre, aneu encenent llantions per tot arreu!
Mn. Pere Arribas-diaca

Catequesi del Papa: "Homilia a la catedral de Barcelona"

Déu us ha volgut aquí, perquè estima en vosaltres i en el vostre estar junts una bellesa i una bondat úniques i sagrades. Ell us ha escollit a vosaltres per representar avui la "comunitat dels sants" (cf. 1Co 1,2) que és a Barcelona. I és amb aquesta consciència que us convido a renovar el propòsit de caminar junts, tots, fidels i pastors, rere les petjades de Crist, cap a la plenitud de la vida. L'Església és fruit d'un acte d'amor que la precedeix i que ve de Déu i, abans que res, creix deixant-se estimar per Ell, unida, amb un cor humil i agraït, perquè

només qui es deixa estimar per Déu pot construir, amb els altres, les obres de l'amor.

Com en un cos, també entre nosaltres hi ha membres més forts i altres més febles, alguns visibles, altres més amagats. Són moltes les imatges amb què podríem il·lustrar la varietat dels rols i de les missions que trobem entre nosaltres, però el missatge és sempre el mateix: en la riquesa dels dons rebuts, som forts perquè estem units, i estem units perquè estem animats pel mateix Esperit, l'Esperit de Crist, que és Esperit de comunió per a la salvació de tots (cf. Ef 4,4). És important per a cadascun de nosaltres, no permetre que res destrueixi la unitat en què Déu ens ha constituït.

Barcelona és anomenada "Cap i Casal de Catalunya". Això dona a aquesta comunitat i a tots vosaltres, barcelonins i catalans, una vocació i una responsabilitat especial per convertir-vos, amb l'ajuda de Déu, en constructors d'unitat. Amb aquest esperit, en un món esquinçat per guerres i divisions, en una societat cada vegada més fragmentada i individualista volem ser testimonis i profetes d'unitat, d'acollida, de concòrdia i de pau, fins i tot a costa de sacrificis i renúncies. Com la verge Eulàlia i tants altres màrtirs, volem respondre el nostre "sí", disposats, en allò que sigui necessari, a morir a nosaltres mateixos, a perdre'ns per retrobar-nos, a renunciar a allò superflu per construir sobre allò que és essencial i dura per sempre (cf. Mt 16,24-26).

Això ens ensenya el Crucificat, a això ens conviden l'apòstol Pau i els exemples dels sants, això volem fer plegats, segons l'oració de Jesús al Pare, durant l'Últim Sopar: "Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi" (Jn 17,23).

Que Maria, Mare de l'Església i Mare de la unitat, ens ajudi a ser fidels a aquest compromís i a aquesta missió. "Mare de Déu de la Mercè, pregueu per nosaltres".

M Dolors Coscojuela

Agenda 2026

Desembre

Dijous 3:
Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema II.b. L'oïda.

Agenda 2027

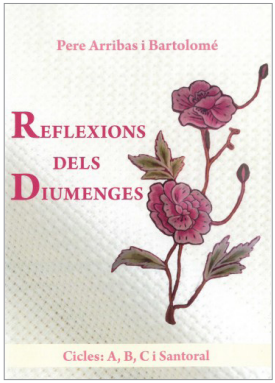
Gener

Dijous 7:
Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema III.a. L'olfacte.

Febrer

Dimarts 2:
Celebració de la Candelera Basílica de Sant Josep Oriol. A les 12h.

Dijous 4:
Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16. Tema III.b. L'olfacte.

"Reflexions dels diumenges"*
Cicles: A, B, C i Santoral
Pere Arribas i Bartolomé
**Editat en català i castellà.*

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:
682 835 093

Com a suport per a les reflexions de grup podeu descarregar els materials del temari al nostre web:
www.vidacreixent.org

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ DE GENT GRAN

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
Mòbil: 682 835 093
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes, dilluns i dimecres de 5 a 7

Text de la fotografia de portada:
L'oida, Què sentim? Què escoltem? Sentir i escoltar internament

Dipósit legal: B. 8.204-2007

Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin